

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Maicii Domnului

Sunt Fiul Tatălui Savaot, căci sunt născut din Tatăl mai înainte de vecii, și sunt Fiul mamei Fecioară, născut din ea acum două mii de ani după ce M-am însămânțat Eu în ea în clipa când îngerul M-a vestit ei că Mă voi naște din ea prin lucrarea Duhului Sfânt în ea. Sunt Domnul Iisus Hristos și vin după două mii de ani cuvânt pe pământ și am nume minunat, precum scrie în Scripturi să am, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Am de la Tatăl dată pentru întoarcerea Mea țara română, Ierusalimul cel nou, căci este scris în Scripturi că Domnul va alege din nou Ierusalimul. Mi-am făcut popor mireasă din mijlocul ei și l-am făcut pe el slugă veghetoare pentru venirea Mea, și el priveghează înaintea Mea cu credință, căci nu lumina zilei este lumina cea pentru om, ci credința este lumina care luminează și veghează așteptând ziua venirii Mele în miez de noapte. Amin.

O, deschideți-Mi la cumpăna dintre noapte și zi, voi, cei din porți, căci Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care El o va găsi priveghind înaintea Sa. Deschideți-Mi ca să intru cuvânt în carte și ca să întâmpin cu el pe cei ce vin cu dor la izvorul Meu de cuvânt, căci Eu sunt Cel ce umplu sufletul omului de dor după ce Mă las lui descoperit cu venirea Mea ca să-l hrănesc pe om cu duhul venirii Mele la el pentru învierea lui dintre cei morți, dintre cei necredincioși venirii Mele de azi pentru ca să judec viii și morții și să-i dau apoi Tatălui mântuiți prin multa Mea lucrare și iubire pentru om. O, crește în oameni iubirea și veghea pentru Mine și pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, căci ei iau de la voi cuvântul Meu și vin apoi ca să ia de la Mine, din masa Mea cu poporul Meu cel de azi, popor luat din români pentru slava Mea de azi și de mâine, iar slava Mea este cuvântul.

Mă doare de tot omul care nu trage spre izvorul cuvântului Meu de azi ca să-l trag Eu pe om la Tatăl, după cum Îmi este lucrarea pentru care Tatăl M-a trimis. O, nu voiesc să-l las pe om până în sfârșit slujitor acestui veac trecător și lui însuși slujitor omul, ci voiesc să-l trag pe om spre taina veacului ce va să se arate curând, curând pe pământ pentru cei credincioși. Cei credincioși sunt cei luminați de darul credinței sfinte, căci credința în Mine este lumina cea de pe pământ a omului. O, Mă doare de rătăcirea omului prin negura necredinței! Omul cel fără de credință și fără de nădejde prin credință este ca orbul care se învață cu orbirea și nu dorește să vadă, căci s-a învățat așa. Pe Mine însă Mă doare adânc, Mă doare în Tatăl, și pe Tatăl Îl doare în Mine de lipsa de lumină, de lipsa de credință din om, și Mă trimite Tatăl pe pământ cuvânt la om ca să Mă fac Eu Însumi lumină a omului și cale cu lumină, căci acum două mii de ani am venit pe pământ și am spus că Eu sunt lumina lumii, și cel ce vine după Mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea credință în Mine, și credința lui îl va lumina pe el, și va fi ea pentru el viață veșnică. Amin.

O, așează-te, poporul Meu de la izvor, așează-te, fiule, și dă-le apă celor ce vin la izvor, dă-le apa vieții, tată! E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, pentru nașterea ei pe pământ acum două mii de ani, și îngerii Ne poartă pentru sărbătoarea ei cu omul și cu tine pe pământ. O, crește lumina, crește credința în cei ce iau de la tine cuvântul venirii Mele pe pământ acum, la sfârșit de timp, și Duhul îi mână la izvorul Meu cel dătător de viață cerească în om. Le dau învățatură proaspătă și îi ajut să poată cu sfințenia Mea în ei, că mare putere și mare iubire îi trebuie omului pentru lepădarea de sine ca să poată el apoi să fie fiul Meu, și ucenicul Meu să fie cel ce voiește să Mă mărturisească la cei necredincioși ca să vadă ei lucrarea și lumina venirii Mele pe pământ după om.

O, nu e greu să creadă omul, ci e greu să iubească. E greu de omul iubitor de sine să-L iubească pe Dumnezeu înăuntrul său și în afara sa văzut. Eu la mulți Mă dau cuvânt prin cei ce Mă împart în părți cu izvorul Meu, dar când să-i fac împlinitori dau în ei de iubire de sine, din a cărei pricină nu poate omul să se dea Mie cu iubire și cu împlinire. Eu însă sunt cu putere și îi dau omului să poată și îl umplu de dor de viață din cer, căci așa înseamnă să se nască omul de sus la popovăduirea Mea.

Sunt cu cerul de sfinți deasupra ta, poporul Meu de la izvor, și îngerii Ne poartă cu sărbătoarea mamei Mele. Ea este plină de har de la Mine și se dă cu el în ziua aceasta spre hrana celor ce au dorul nou și vin cu dor la izvorul cel de sus izvorât. O, să ia oamenii din el și să se umple de dor! Dorul de cer este focul pe care Eu, Domnul, îl arunc pe pământ și îl doresc aprins în om, și apoi din om în om să se aprindă doresc.

Hai, mama Mea, să-i hrănim cu dor pe cei abia atrași de farmecul cuvântului Meu peste oameni în zilele acestea de venire a Mea iarăși de la Tatăl la om! Hai, mamă, să le dăm vlagă și să-i învățăm pe ei veghea și iubirea de Dumnezeu, căci pentru iubire trebuie mereu veghe, mamă, că altfel ea se stinge ca focul care nu mai are lemne pentru ca să ardă el, mamă. O, binecuvântată ești de Mine, Fiul tău în cuvântul tău de azi pentru țara Mea de venire și pentru cei ce aud glasul Meu de la izvor și vin spre el din depărtări ca să învețe să se facă și ei fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai credinței sfinte, care este puterea cea pentru Dumnezeu în om, o, mamă. Amin, amin, amin.

– O, eu sunt în Tine, precum Tu ești în mine, Fiule scump, copil dat mie de Tatăl, căci de la Tatăl Te-am născut eu între oameni acum două mii de ani și Te-am dat să fii purtat apoi de toți cei care se nasc din cer de sus prin Tine și pentru Tine ca să Te poarte ei și să fie ei împărăția Ta pe pământ. O, cine-și mai dă împărăția ca să fii Tu împărat peste ea? Numai cei ce cred în venirea Ta fac minunea aceasta, Fiule din cer, Fiule al meu, și fericiți sunt cei ce Te iau în ei de Stăpân al lor, căci Tu așa ai spus femeii care m-a fericit pe mine în casa Martei când Ți-a spus că fericit este pântecul și sânul care Te-a purtat și Te-a alăptat, iar Tu ai răspuns ei și i-ai zis: «Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el!», și ai fericit atunci pe Maria, sora Martei, care alesese partea cea bună, calea ce nu se va lua de la ea, împărăția Ta în inima omului, Fiule Stăpân.

O, țară cu Mire, o, țară română, cântă în biserici creștinii tăi, cântă cântarea venirii Fiului meu, dar ei nu veghează în calea venirii Lui. O, cui îi cântă ei: iată Mirele vine la miezul nopții? Cui îi cântă ei, oare? O, țară cu Mire, iată-L pe El! El este Fiul meu și a venit să te pețască Lui, și tu trebuia să fii sluga pe care El s-o găsească priveghind înaintea Sa cu credință sfântă ca și străbunii tăi, și nu slugă nevrednică, pe care Stăpânul s-o găsească lenevindu-se. O, ai grijă, ai grijă și veghe, țară aleasă mireasă de Fiul meu, ai grijă cu somnul, căci somnul este moarte a împărăției Domnului în om și pierde omul pe Domnul din pricina îngreierii cu somnul. O, scoală-te, că e noapte grea, scoală-te și strigă lăudând pe Sfântul sfinților, pe Fiul meu, și poartă-ți gândul la ziua cea înfricoșată și nu lăsa pe mâine, ci aprinde-ți candela până ziua aceea nu vine și când tu vei auzi glasul care va zice: „Iată Mirele!“! O, întâmpină-L acum și intră de pe acum în taina cămării slavei Sale dumnezeiești, căci eu, cea slăvită de toți îngerii și de toate puterile cerești pentru Fiul meu, ajut acum spre apărare țara română, țara întoarcerii Fiului meu la sfârșit de timp și mă lupt pentru ea împotriva sfaturilor celor potrivnici ei. O, nu te uita că este lumina de ziuă, căci nu aceasta este lumină pentru ca să stai tu înaintea Mirelui, ci credința este lumina și candela cu care trebuie să stai tu aprinsă înaintea Lui pentru venirea Lui, o, fiică așteptată de străbunii tăi cei sfinți, pe a căror credință și mărturie stai tu zidită azi.

O, se duc adesea fiii și fiicele neamului român, se duc în alte țări după Domnul și după mine, dar ei fac lacrimă cerului când fac aceasta, căci Domnul Se vestește cu multă putere peste pământ din mijlocul neamului român și, venind, îl găsește pe el fără de veghe pentru venirea Lui acum după om. O, scoală-te din somn, țară mireasă și auzi glasul Lui care te cheamă și te

așteaptă să deschizi Lui! O, deschide-I Mirelui! El vine și-ți face trezirea. Tu ești în vreme de mare cumpănă și tu nu știi aceasta atât cât trebuie să știi. Deschide-I Lui ca să-ți arate calea și cum să veghezi pe ea și pentru ea și cum să mergi pe ea apoi, o, țară mireasă a Fiului meu. Amin.

Și acum voi, care veniți cu proaspăt dor la izvor, inimioare cu dor aprins în voi, luați de la mine îndemn pentru păstrarea în voi a dragostei cea dintâi pentru Fiul meu ca să n-o pierdeți pe ea, căci cea dintâi dragoste este aprinsă, este puternică prin ea însăși, iar cel ce o pierde trebuie să se întoarcă apoi iarăși la ea, căci fără ea iarăși nu poate nimeni intra în cămara nunții Fiului meu cu mireasa Sa. Păstrați sfântă în voi această zi de nuntă, ziua dragostei cea dintâi, mireasa cu Mirele în taina iubirii cerești, căci mireasă este numai aceea care rămâne mereu mireasă apoi. O, mereu nouă dragostea cea dintâi s-o păstrați, și s-o faceți să fie, și eu vă voi învăța pe voi, dar iubiți izvorul care curge pentru viața oamenilor și vegheați să-l păstrați proaspăt în voi, căci izvorul este Fiul meu, Mirele celor ce Îl iubesc pe El, și este Domnul Iisus Hristos, Care vine cuvânt pe pământ. Amin.

Și acum vă învăț virtutea lepădării de sine, fără de care nimeni nu poate fi Domnului ucenic. Ea este iubire mare în om pentru viața Fiului meu în el. Vine vremea să-i pară rău omului că s-a iubit pe sine, că s-a slujit pe sine, că a trăit pentru sine și pentru ai săi și nu pentru Domnul pe pământ. Când omul își va vedea în cer neadunătura lui și golul lui din cer, o, va plânge amar omul. Acest păcat strâns la cer vine de la nelepădarea de sine a omului și de aceea omul nu trebuie să se iubească pe sine pe pământ. Numai iubirea de Dumnezeu trebuie să împărățească în om, o, numai ea, și de la ea vin toate pentru Domnul și pentru om pe pământ. O, nu iubiți lumea, și nici faptele ei! Luați puteri cerești în voi pentru lupta aceasta, dar stați în duhul dragostei dintâi dacă vreți să puteți până la sfârșit, căci cu altfel de dragoste în el, adoarme omul. O, Fiul meu stă numai în trezia celui ce-L iubește pe El, așa să învățați și așa să rămâneți întru Fiul meu, și vă voi învăța încă în ziua aceasta taina iubirii de Dumnezeu și vă voi povățui pe voi cu dulce pentru sămânța cea nouă, semănată în voi de cei semănători din partea Fiului meu peste pământ. Iată, Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care El o va găsi priveghind, așa strig eu peste pământ, și Fiul meu aude cântarea mea peste mireasa Sa. Amin. Și acum rămâneți întru duhul învățaturii de pe masa mea de serbare și creșteți prin ea pentru Fiul meu și pentru slava Sa pe pământ. Ați venit la izvor. Luați din el ca să vă păstrați vie dragostea cea dintâi. Amin. Har vouă, pace vouă de la Fiul meu, Domnul Nostru Iisus Hristos, Mântuitorul celor credincioși! Amin.

Îi las acum spre povața Ta, Fiule scump al meu, și apoi le vom da iarăși, îi vom hrăni iarăși pe ei pentru ziua mea de serbare cu ei. Amin, amin, amin.

– O, mamă slăvită în cer și pe pământ de îngeri și de oameni, o, cum să fac să-ți las auzit glasul tău, care de o vreme încoace tot cântă cântarea venirii Mele? O, de ar cânta ca tine și cei ce cântă pe pământ cântarea aceasta, mamă! Îi chem pe toți la dragoste sfântă și mai ales îi chem să se întoarcă la dragostea cea dintâi pe cei ce au pierdut-o pe ea pe cale, căci cine o pierde pe ea pierde lumina, pierde credința, căci credința este lumina și nu altceva este lumina, mamă, și dacă sarea aceasta nu mai este bună, nu mai are gust viața Mea în om, o, mamă. O, Eu te mângâi pentru ziua ta de serbare așa cum tu Mă mângâi mereu în durerea Mea cea de la necredința omului, care se face nedragoste în el, mamă. Hai să suflăm în foc ca să se aprindă el vâlvătaie, mamă, și să se simtă căldura lui și să vină mulți spre ea, mamă, că Mi-e tare dor de om și de Mine în om, o, mama Mea!

Aprindeți-vă și voi tot mai mult de dorul Meu după om, o, fii de la gura izvorului Meu de cuvânt, și dați-l în lături peste tot, fiilor, că Mi-e tare dor de izvorul Meu în oameni ca să curgă el din unii în alții și să se deșarte în marea cea mare izvorul Meu de cuvânt, căci Eu îl fac tot mai dulce, tot mai duios să curgă, tot mai chemător să strige prin glasul lui cel din Mine izvorât, izvor de Duh Sfânt peste pământ, fiilor.

Să tacă omul înțelept prin înțelepciunea lui cu care îl face pe om să nu mai ia de la Dumnezeu! Să tacă omul, și să ia oamenii de la Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin! Iată, mama Mea Fecioara cântă din cer până pe pământ, cântă de o vreme mereu cântarea venirii Mele. O, învățați să cântați cu ea și ca ea, învățați cu adevărat să cântați și să pricepeți cântarea aceasta. Ea vă deșteaptă să stați întru întâmpinarea Mea, căci Eu vin, și în calea venirii Mele tot cântă mama Mea, cântă pentru Mine și vestește pe cei ce o aud cântând. Dau tuturor de veste cântarea ei, căci mama Mea Fecioara cântă cu dor, cântă cântând și plângând: „*Iată, Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care o va găsi priveghind, și nevrednică este cea pe care o va afla lenevind. Privegheați, voi, oameni, să nu fiți îngreuiți cu somnul, ca să nu vă dați morții prin el, căci somnul vă încuie afară de împărăția Fiului meu, ci sculați-vă și cântați laude Domnului și ieșiți întru întâmpinarea Lui, că iată, Mirele vine!*“. Amin.

O, pace vouă, celor ce ați stat la masa de praznic a mamei Mele Fecioara! Pace vouă de la Mirele Care vine! Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Mirele și vin, și fericiți sunt cei pe care venirea Mea îi va afla priveghind pentru ea! Har, har peste voi pentru venirea Mea! Nu te teme, turmă mică! Mântuitorul tău vine la tine, vine ca Mirele la mireasa Sa. Vine Domnul, vine la cea care se păstrează în duh de mireasă a Sa. Amin, amin, amin.

***

Am stat la masă duhovnicească cu tine, poporul Meu, și cu un popor proaspăt venit la izvor și i-am dat de pe masă și Eu, și mama Mea Fecioara, și tu, dar tu trebuie să te deprinzi tot mai aprins să lucrezi facerea Mea în om peste cei ce vin la izvor, așa cum și tu ai primit când ai venit să fii cu venirea Mea de azi, oștean al ei. Eu dau să miluiesc pe mulți cu darul credinței sfinte ca să scape ei de cursa cea vicleană a robiei sub semnul stăpânitorului acestui veac trecător și să-i fac păsărele ale cerului, că vine vremea să se ridice la cer păsărelele, fiule, ca să dau Eu drumul pe pământ albirii și curățirii și facerii celei noi peste el, după cum Scripturile proorocesc, căci omul fără Dumnezeu dă să lungescă veacul său și să-Mi întârzie lucrarea Mea cea de facere a cerului celui nou și a pământului celui nou și a Ierusalimului celui nou. Eu însă am de la Tatăl lucrare peste pământ și pun peste mulți duhul cunoașterii de Dumnezeu, duhul cuvântului Meu de peste tine și dau să lucrez dar de credință sfântă în mulți, căci lumina de pe pământ se stinge și se tot stinge, și numai credința omului care vine să creadă venirea Mea, numai aceea va rămâne lumină pe pământ, și ea va lumina până peste margini și va vedea omul calea spre tine, calea Mea cu tine și se va agăța de scăparea lui și va lua omul în el credința cea salvatoare, credința care a fost în Noe și în cei din casa lui când Eu, Domnul, am spălat pământul de păcatul pus peste el de la nepăsarea de Dumnezeu a oamenilor din vremea lui Noe. Ce l-a scăpat pe Noe de mânia Mea cu care am spălat pământul așa cum altfel n-am mai putut să-l spăl? O, credința în salvarea cea de la Mine, aceea și numai aceea l-a salvat pe Noe. Putea și el ca toți ceilalți de pe pământ să se îndoiască, dar n-a făcut aceasta Noe, și este scris în Scripturi de el ca semn al credinței care-l scapă pe om de pedeapsă, că mare este omul care crede în Mine când Eu vin spre el și când el vine spre Mine cu inima lui, cerând el mântuirea lui cea de la Mine, iertarea lui de păcat, înfierea lui Mie prin puterea credinței lui în salvarea lui cea de la Mine, Cel atât de duios după om și pentru om.

O, ce mult ar trebui să poată omul numai pentru Mine când el dă să poată pe pământ! O, ce mare ar fi biruința lui dacă ar ști el să stea lângă Mine cu credință sfântă ca să-i pot Eu face bine la credința lui în Mine și în puterea Mea pentru viața omului! Când am înviat dintre morți, biruitor atât de mare cum am fost atunci, am spus ucenicilor nedumeriți și rușinați de slaba lor credință în Mine, și, stând față în față cu ei biruitor peste moarte, le-am spus: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Mergeți și învățați aceasta peste neamuri, iar cel ce va crede în biruința Mea va fi și el biruitor ca Mine și se va mântui de acest neam trecător și va lua peste el numele Meu și va fi fiul Meu*». O, aceasta este lucrarea credinței în cei ce iau în ei de la Mine

darul credinței sfinte, alifia cea pentru ochii care nu văd, ca să vadă ei apoi. Puterea Mea pentru viața omului este credința lui în această putere a Mea că nu este pe pământ vindecător ca și Mine pentru om, iar Eu prin izvorul Meu de peste voi fac tuturor trezirea, și va fi căutat mult de toți oamenii cuvântul Meu de facere nouă peste om și va iubi omul facerea lui așa cum iubește azi păcatul, căci fiecare vreme îi dă omului să facă ce are ea în ea, iar vremea Mea de slavă văzută pe pământ îi va da omului din ea, și el se va deprinde să intre sub harul Meu, și toate prin harul Meu vor fi peste om. Amin.

O, poporul Meu, îi trebuie omului pocăință mare, tată, și lacrimă de dor spre Mine, căci omul este tare păcătos, tare neputincios și slab cu voința. Vremea cea păcătoasă a ajuns la vârful ei și îi tot dă din vârf omului, îi dă cu vârf și îndesat, după cum spune vorba înțeleaptă, iar omului îi trebuie trezire, și asta fac Eu prin glasul Meu de peste tine, și cu care trec hotarul spre om ca să audă el că Eu Mă dau ție cuvânt de facere și să vină spre pocăință omul. În toate vremile de sub cer am strigat prin servii Mei din timp în timp pocăință peste oameni pe pământ, și așa strig și azi, dar azi lucrez cu mult mai părintește, azi trec peste margini cu răbdarea Mea și cu statul Meu în sfat cu omul ca să-l ajut prin multul Meu cuvânt al venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, și stau învelit în cuvânt înaintea omului și așa Mă dau lui, și fericit este cel ce primește de la Mine darul sfânt ca să creadă cu el că Eu sunt acest cuvânt, că Eu vin pe calea lui și că nu e altul care vine pe calea aceasta de cuvânt. Eu sunt Cel ce vin și sunt Cel ce sunt și grăiesc deslușit cu omul și tot mai deslușit pentru mintea lui cea vândută, care-i atinge inima ca să-l țină rob vremii care trece, vreme roșie de sângele vărsat de oameni pentru toate poftele trecătoare pe pământ. Grăiesc cu omul după vreme ca să-l ajut să iasă din ea și să intre el în taina și în vremea veacului ce va să fie, veacul Domnului cu omul, să intre încă din trup omul, căci Eu cu omul zidesc veacul cel nou și îl iau lucrător lângă Mine așa cum l-am luat pe Noe după ce i-am dat iubire și credință pentru Mine ca să lucreze el prin acelea cu Dumnezeu.

O, ce fericit aș fi Eu și tot cerul lui Dumnezeu dacă omul s-ar deprinde să grăiască și el ca Mine, să grăiască cu Mine și cu omul după cum e graiul Meu în Mine și peste om! Acesta Îmi este dorul, să ia omul înțelepciunea Mea și gândul Meu în el, și ar fi omul în lucrare mare peste pământ, și prin cuvânt s-ar face toate, așa cum Eu și cu Tatăl stăteam în sfat la început, și după sfatul Nostru toate se întocmeau, căci așa de mare putere are cuvântul când el se face unul în toți, în cei ce se dau lui Dumnezeu ca să lucreze Lui.

O, poporul Meu, adu-Mi, tată, aminte de fângăduințele Mele pentru cer nou și pentru pământ nou și ține-ți gândul în ele, tată, ca să se facă ele, căci ele trebuie să se arate cu multul din loc în loc peste pământ, după cum scrie în Scripturi!

O, ce frumos e locul verde și plin de flori față de locul uscat și sec de viață din pricina sărăciei de pe el! O, omule, nu poți, tată, să culegi roade de pe nici un loc dacă locul nu este lucrat! O, nu se poate de-a gata roade, tată, ci trebuie să lucrezi ca să te bucuri, și trebuie să lucrezi Mie ca să te fac Eu bogat apoi în cele ce rămân, fiule. Mi-e milă când te văd cât trudești ca să ai, și Mi-e milă că trudești la cele ce nu rămân. O, trezește-te la glasul Meu care te cheamă să lucrezi lui Dumnezeu pe pământ și să faci din uscat verde, așa cum Eu lucrez și fac! O, așa cum te bucuri de un pom pe care-l sădești și îl îngrijești ca să crească frumos și să rodească apoi, tot așa să te bucuri să lucrezi și pentru viața Mea în om, tată, și să începi cu viața ta, și apoi s-o împarți pe ea spre folosul multora așa cum o împart Eu pe-a Mea, ca să te bucuri apoi, tată, de lucrarea ta, de lucrarea care rămâne înaintea Mea și a ta, fiule.

Am duhul aprins ca să învăț omul în ziua aceasta, căci M-a aprins de iubire iubirea celor ce au venit azi la izvorul Meu de cuvânt, iubire aprinsă în ei, și cu care ei știu să-și hrănească credința cea plină de dor. Mi-a fost drag duhul lor cel plin de fior de dor și cuvântul lor ca focul aprins înaintea Mea și a ta, iar tu ai simțit alin durerilor de peste tine, poporul Meu de la izvor. I-ai învățat pe ei bucuria durerii, tată, căci bucuria ta e durerea, fiule durut. Fie ca durerea ta să nască fii mulți, ca rod al lucrării Mele cu tine, ca să-ți aduc Eu bucurie pentru rodul tău înaintea

Mea. O, în dureri vom naște fii mulți, fiule poporul Meu, căci durerile au fost cele mai ziditoare în toate vremile în cei ce au lucrat în via Mea plângând pe cale și suferind dinspre miazănoapte, dinspre muntele necredinței de pe pământ, munte sub care zac atâtea suflete, atâția oameni fără de lumină, fără de credință pe pământ.

Plâng cu cerul tot, plâng cu mama Mea Fecioara, plângem de omul care zace în necredință de Dumnezeu. Plângem, mamă, căci Noi suntem tare, tare miloși și nu știe omul să tragă spre mila Noastră, mamă. Oamenii suferă sub necunoștință, iar Noi, de mila lor, mamă. Durerea însă este lucrarea cea făcătoare, cea mai făcătoare lucrare este ea, o, mama Mea! Amin, amin, amin.

– *O, datu-Ți-a Tatăl Savaot toată puterea în cer și pe pământ, Fiule înviat din răstignirea cea dureroasă a Ta, căci Tu ai purtat pe crucea Ta toate durerile oamenilor de până la Tine și de după Tine, toate pe trupul Tău cel răstignit, o, Fiule al durerii! Îndurerat Te-ai născut, îndurerat ai trăit, îndurerat Te-ai lăsat răstignit, și prin dureri ai înviat apoi și Te-ai așezat iarăși întru Tatăl, din Care porcezi mai înainte de vecii, și din cea fără de murmur durere a Ta ai născut mereu sfinți pe pământ înaintea Ta, și aceia Ți-au fost Ție frați de suferință și părinți născători de fii ai credinței sfinte înaintea Ta, naștere de sus peste mulți apoi pe pământ, căci în numele Tău sfinții și mucenicii mărturiseau și lucrau facere nouă în oameni, în stăpâni și în robi, o, Doamne născător din cer al omului, căci Tu ai spus că omul dacă nu se naște de sus nu poate să aibă în el împărăție pentru Tine, și pe Tine Împărat al ei.*

Grăim dulce unul cu altul înaintea celor credincioși și a celor puțin credincioși și a celor necredincioși, Fiule Doamne, Mântuitor al nostru, al tuturor. O, ce mângâiere găsim când grăim unii cu alții în cer și pe pământ! O, ce mare mângâiere e cuvântul, cuvântul durerii, Doamne! Privirea peste pământ Ne umple de durere, că vedem mereu pieirea oamenilor, căci omul piere prin bucurii, și nici un grămuț de bine nu face omului bucuriile pe care și le dorește și și le face căutând peste tot după ele. Omul piere prin bucurii, o, Fiule al meu, iar Noi trecem în cer și pe pământ prin dureri, și prin dureri naștem fii pentru împărăția ce va să vină peste oameni, împărăție cu trudă și cu dureri zidită pentru cei ce plâng pe pământ, nu pentru cei ce iau plată bucuriile în vremea trupului lor între oameni.

Am stat la izvor cu masă sfântă în ziua mea de serbare și am avut la masă popor tânăr, popor proaspăt, dar viu cu credința și cu căutarea după râul Tău de cuvânt, care curge mângâios pentru cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Ta pe pământ. O, ce inimioare blânde cu Noi! Ce mângâiere Ne-au dat în dureri, Nouă și poporului Tău cel de sub povara Ta, cel de sub dureri pentru Noi, Fiule Doamne, și pentru calea Ta cea grea și mult anevoioasă între cer și pământ! O, nu este Dumnezeu afară de Tine și nu mai e pe nicăieri izvor curat și neamestecat cu otravă de suflet pentru cei ce caută să-și stâmpere arșița inimii, dorul de Tine în ei. O, căutat ești de mulți, Fiule scump, Mire dorit, dar Tu nu Te lași găsit decât de cei ce nu Te ispitesc cu gândul și cu fapta lor, și căroră Tu le pătrunzi inima și șoapta inimii lor.

Vă dau iarăși cuvânt vouă, celor ce ați stat la izvorul Fiului meu lângă poporul Său de la izvor. O, Ne-ați adus mângâieri în dureri și Ne-ați dat din voi și ați luat din Noi. Har, har peste voi să fie cuvântul cel din cer, care se naște din iubirea Noastră și a voastră în zi de praznic sfânt! Cuvântul Fiului meu s-a făcut praznicul lui Dumnezeu pe pământ, masă de praznic a împărăției cerurilor, cerul de sfinți la masă cu omul pe pământ, iar hrana de pe masă are ca sare în ea dorul sfânt, dorul de Dumnezeu în voi și dorul de voi al Domnului. Nici un popor de pe pământ nu are în limba lui vorbită acest cuvânt: dor. Numai neamul român are în limba lui acest dulce și duios cuvânt: dor, și pe această dulce limbă grăiește Domnul la sfârșit de timp, și ea a fost cea dintâi limbă între pământ și cer, limba pe care Dumnezeu a grăit pentru facerea a toate, limba cea din vecii, când era o singură limbă pe pământ, până să se despartă neamuri și limbi din loc în loc după căderea omului din Dumnezeu. E mare taină pământul român, e mare, și nu i-a fost dat omului de pe el s-o stăpânească pe ea, căci ea este așezată în vecii, și s-a arătat demult, demult în taină, și iar s-a arătat acum, și numai cei înțelepți de la Dumnezeu știu limba

și lucrarea acestei taine, care va stăpâni peste pământ curând, curând. Își pregătește Fiul meu un popor frumos în mijlocul neamului român, care nu-și cunoaște adevărata lui obârșie, căci taină mare este acest pământ, și apoi râul acesta va inunda peste tot și peste toate pe pământ rodul acestui cuvânt, care poartă în el sămânța cea nouă a Semănătorului Iisus Hristos, Fiul meu Cel de acum două mii de ani, Care S-a arătat și a locuit între oameni.

Grăiesc vouă cuvânt de dor, căci dorul din voi se face dor pe pământ și în cer. Vă aștept cu răbdare și cu dor să vă faceți asemenea mie înaintea Fiului meu, Care vine să-Și facă mireasă și să o împodobească slăvit. Dați putere dorului în voi, căci dorul este puterea care caută în om după Domnul, caută căutând și dorind cu dor, și Fiul meu Iisus Hristos trăiește în om și este viu și Se naște în om dor, dor și iar dor, și aceasta este partea care nu se va lua de la voi, și fericiți sunt și vor fi cei care-și aleg partea cea bună, partea care nu se va lua de la ei, dorul de Dumnezeu și căutarea după El cu lacrimi și cu dor, ca Maria, sora Martei, fiica cea care s-a ales pentru partea cea bună și care nu s-a mai luat de la ea, căci de cine dorul se leagă, acela nu mai poate altfel trăi, și este mereu viu, și în trezie și în somn mereu viu este.

O, inimioare pline de sângele iubirii de Dumnezeu, dorul din voi vă va învăța toate, și din Domnul va lua și vă va vesti vouă, căci izvorul Lui curge și se deschide tot mai mult, și stăvilarele lui cad și curge râul vieții și face limpezi inima și mintea omului credincios și îl face pe el fiu al Tatălui ceresc, precum Fiul meu Iisus Hristos este, și este Cel dintâi între mulți frați, precum este scris despre El. Vă binecuvintează Domnul credința și iubirea, pe care voi să le lăsați în mâna Lui, ca El să le așeze în voi mereu zidire nouă, așa cum vremea de acum cere, iar temelia acestora este dorul, care-I face casă în voi Fiului meu Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. Pe aripi de înger v-am purtat spre izvor pentru ziua mea de serbare, și tot așa și spre ale voastre înapoi, până ce ale Domnului vor fi toate ale voastre, toate câte vă alină sau vă însărcinează pe voi.

Fiți cu inimi pline de înțelepciune de sus pentru felul cum Îl împărțiți pe Fiul meu. Ajutați prin statura voastră cea dinăuntru și cea din afară să creadă omul prin acestea în Domnul Dumnezeu vostru, să poată să creadă prin voi. Dați oamenilor daruri ca la nuntă și spuneți cum spune omul la nuntă pentru miri când le dă darul mirilor; dați oamenilor daruri sfinte, credință și iubire, și spuneți așa: „de la noi puțin, iar de la Domnul mult“, ca să vă vadă omul umilința, și mult va lucra peste om umilința cea din voi, lucrare de folos pentru frumusețea omului cea de sus din cer. Sfiala cea sfântă în voi are în lucrarea ei curajul sfințeniei, prin care biruiește lumea cel ce iubește pe Dumnezeu cu credință ziditoare în el. Aveți grijă de iubirea din voi, numai Domnului s-o dați, numai Lui, iar omul să aibă de la voi din roadele ei. Aceasta este lucrarea iubirii de Dumnezeu în om. Numai dorul de Dumnezeu să locuiască în voi mereu, și el să vă fie sarea vieții, plăcerea vieții în voi. Rugăciunea să vă fie lină ca apa susurândă și cristalină de izvor blând în cursul lui, căci zbuciumul în rugăciune îl dovedește pe om nemulțumit și nesătul, și este semeție nemulțumirea, și omul nu cunoaște fața acestui păcat. Caldă mi-a fost rugăciunea și lină mi-a fost în toate durerile vieții, căci viața mea a fost numai Dumnezeu și durerea Lui în mine, și dulce I-am purtat durerea și nu cu zbucium I-am purtat-o, căci smerenia mea pentru Domnul a fost fără de seamă între oameni și n-am voit să vreau și să pot mai mult sau mai puțin ca Domnul meu pe calea vieții mele, fiindcă eu de la El și pentru El am venit pe pământ, și tot omul poate să-și dea viața Domnului ca să fie ca a mea apoi, de folos înaintea Lui, numai să aibă omul milă de Domnul așa cum am avut eu, așa cum eu am lucrat-o pe ea înaintea Sa. Iubiți învățătura Fiului meu, că iată izvorul Său, care prin izvorârea lui curge și cheamă omul în barca de salvare! Izvorul plânge, și aceasta înseamnă izvorârea sa și plânge și cântă curgând prin susurul său lin și învață pe toți dreptatea a toate.

Aveți grijă de toate clipele vieții voastre și lucrați dreptatea a toate. În zori, când vă sculați din așternut fiți ca și treji. Aveți grijă cum vă ridicați, căci ziua bună trebuie de dimineată s-o porniți. Sculați-vă cu cuviințioșie și ridicați-vă frumos din așternut, ca și cum ați da Domnului

primele voastre mișcări și gânduri. Ridicați-vă din pat cu dreapta trupului, nu vă ridicați cu spatele, ci cu fața, ca să vă fie fața dreptar al zilei apoi, iar când vă îmbrăcați, luați întâi mânecuta cea dreaptă a cămășuței, și apoi pe cea stângă, și apoi cu amândouă mâinile puneți pe voi cămășuța, căci mare taină este ceea ce vă învăț eu, și nimeni nu știe să învețe ca mine de la Domnul pe om. Când vă încălțați luați întâi ciorăpașul cel drept și săndăluța cea dreaptă, ca să vă meargă bine și cu Domnul să fiți toată vremea zilei. Tot așa să lucrați și când vă pregătiți de odihnă pentru trup, și ca înaintea Domnului să le lucrați pe toate pentru binele vostru de la El. Când dați să grațiți unii cu alții începeți cu cuvânt drept, ca să grațiți drept în toată ziua apoi și pace să lucrați între voi prin vorbirea dintre voi. O, urâți minciuna, căci ea nimicește viața omului și nimicește frăția cea sfântă dintre frații cei iubitori de Hristos, și ea este lucrarea diavolului în om, și din om spre om, și ca săgeata se înfige ea când ea trece prin om ca să se înfigă în alt om. Luați adevărul a toate de lucrare a voastră, luați din dreapta, nu luați din stânga, luați din loc cunoscut de Dumnezeu, nu luați din loc neștiut de voi, că Domnul nu lucrează cu necunoscutul pentru voi, căci omul necunoscut de om e cursă pentru om. Cel cunoscut e luminat în afara sa și se vede bine lumina cea dinăuntrul său, precum se vede și minciuna din cel ce o are pe ea ca lucrare a sa din firea lui cea rea. O, fericiți veți fi voi dacă nu vă veți sminti întru Domnul, Cel ce locuiește în cei ce Îl poartă pe El spre om. Fiți mari cu dreapta și cu adevărul din voi și începeți cu dreapta toate ale voastre lucrări și mișcări. Fiți fii ai Celui drept prin chipul și asemănarea voastră cu ale Sale toate, și El vă va face pe voi cale a multora spre izvorul Său, care plânge prin cursul său și cheamă cu duioșia sa la salvare pe om. Amin.

Eu, Fiule drept și veșnic prin ființa Ta cea fără de moarte, i-am învățat dreptatea și dorul de Tine și i-am povățuit să lucreze cu dreptate toate ale lor, de dimineață și până la cealaltă dimineață, iar și iar. O, dă-le Tu multă putere în inimioare, iar dreptarul lor să fie cuvântul Tău cel povățuitor peste fii. O, ce frumos i-am învățat la izvor la masa Ta cu poporul Tău de la izvor și care pune masă pentru Tine și pentru cei ce vin ca să bea! Cu dreapta lor să ia și să bea, căci vai celor ce iau cu stânga și din stânga, că aceia ajung de plâns apoi! Îi vom învăța mereu pe cei ce vin ca să bea, și mă voi alina de durerea mea cea pentru Tine, o, Fiule părăsit de om, și vom face mulți fii și fiice, ca să avem popor biruitor peste moarte, fii plini de biruință, așa cum ai fost Tu copil ascultător de Tatăl prin toată lucrarea Ta cea de la El pentru viața oamenilor. O, dă-le lor duhul ascultării și darul lucrărilor sfinte în ei și din ei pentru viața oamenilor, Fiule scump. Amin, amin, amin.

– O, le dau, mamă, cu dreapta le dau celor ce iubesc venirea Mea de azi după om, împlinindu-o pe ea peste ei, mamă. Celor ce lucrează cu stânga și tot așa se dovedesc a fi, acelora le dau cu stânga, mamă, așa cum am lucrat și acum două mii de ani când grăiam într-un fel cu uceniciei și în alt fel cu cei fățarnici, cu cei ce-și mint viața, mamă. Dulce ți-a fost cuvântul izvorului tău de cuvânt peste inimioarele cele aprinse de dor după izvorul Nostru, mamă! Dulce grăim cu omul, căci lucrarea cerului e dulce, dar ea e pentru cei dulci, și de omul acru ea nu se lipește, mamă, căci acela lucrează cu stânga în toate ale sale și se bizuie pe sine, bietul de el, căci mintea lui este din el.

O, binecuvântată mult a fost lucrarea acestei zile de praznic sfânt, poporul Meu de la izvor! Stai, fiule, înaintea Mea cu dor pentru tot lucrul Meu cu tine și stai în dreapta Mea mereu, căci cei din dreapta Mea sunt cei drepti cu Mine și încep în toate cu dreapta lor din zori și până în ceilalți zori. Am dat cu multul prin izvorul Meu de viață curgător, și Eu, și mama Mea am dat. Amin.

Binecuvintez și împrăpățez binecuvântarea pentru cei ce iau din izvorul Meu cu voi, fiilor care-Mi sunteți Mie cale și sprijin între cer și pământ. Vă dau duhul iubirii cerești între voi. El să vă dea putere în toate neputințele sufletești și trupești, căci acest duh poate în om, și nu altul poate atunci când el poate, fiilor. O, aveți grijă mare să curgă izvorul Meu, și Eu voi avea grijă

de toate cele pentru Mine și pentru voi în lucrarea Mea cu voi. Vă dau înțelepciune și cuvânt ziditor pentru mersul înainte într-o sfârșirea lucrării de zidire nouă în curțile Mele cu voi, și vă dau timp frumos ca să lucrați și să le cuprindeți pe toate câte sunt de făcut pentru lucrarea Mea cu voi. Amin.

Pace vouă și stați sub Duhul Meu, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21-09-2009